

Nr 423.

Av herr **Andersson** i Björkäng m. fl., *angående en utredning av kostnaderna för veterinärvården m. m.*

Kostnaderna för djursjukvården uppgår årligen till betydande belopp för jordbruket. Särskilt betungande blir dessa kostnader för mindre jordbrukare, och för sådana jordbrukare som bor långt från veterinärens stationsort. I det senare fallet blir ju av naturliga skäl resekostnaderna mycket höga. I synnerhet i Norrland framträder starkt olägenheterna av de höga resekostnaderna.

För »Lindring i mindre bemedlades kostnader för djursjukvård» utgår medel ur ett särskilt anslag under nionde huvudtiteln. Anslaget är för innevarande budgetår upptaget med 1 milj. kr., och i årets statsverksproposition äskas samma belopp. Grunderna för bidragsgivningen ändrades genom beslut av 1952 års riksdag, så att bidragsgivningen numera är något förmånligare för de mindre jordbrukarna än tidigare. Förut gällde att bidrag kunde tilldelas sådana jordbrukare, vilkas till statlig inkomstskatt taxerade inkomst icke översteg 3 500 kr. och vilka icke påförts statlig förmögenhetsskatt. Genom beslutet år 1952 höjdes inkomstgränsen till 4 500 kr., vilket medfört, att ett större antal mindre bemedlade djurägare kan komma i åtnjutande av bidrag. Bestämmelsen om förmögenhetsskatten kvarstår däremot, men eftersom taxeringsvärdena höjts genom den senaste fastighetstaxeringen, kan jordbrukare, som tidigare icke erlagt förmögenhetsskatt, komma att påföras sådan. Härigenom kan effekten av höjningen av inkomstgränsen komma att motverkas. Det må också erinras om att fjolårets beslut även avsåg en höjning av den del av veterinärkostnaderna som djurägaren själv skall betala från 10 till 15 kr. Ändringen av bidragsreglerna 1952 är således icke fullt tillfredsställande.

Vi avser emellertid icke att nu begära några ändringar av dessa bidragsregler eller av anslagssummans storlek, men däremot anser vi det önskvärt, att en utredning av veterinärkostnaderna kommer till stånd. Dessa kostnader blir under nuvarande förhållanden mycket ojämnt fördelade. För mindre jordbrukare över huvud taget blir de relativt betungande i förhållande till deras inkomst. Jordbrukare, som bor nära stationsorten för en veterinär, behöver erlægga jämförelsevis ringa belopp för veterinärens resekostnader, medan de jordbrukare, som bor långt ifrån stationsorten — i utkanten av ett distrikt eller som tvingas anlita veterinär från annat distrikt, får erlægga betydande belopp. En utjämning av dessa kostnader ter sig mycket önskvärd.

De taxor, som tillämpas vid tjänsteförrättningar inom veterinärvården, är också höga. Taxorna lägger ganska tunga bördor på djurägarna. Man borde fördenskull enligt vår mening undersöka möjligheterna att höja lönen för veterinärerna och samtidigt sänka taxorna för deras tjänsteförrättningar. En sådan reform ter sig ur många synpunkter befogad. Den skulle också bidra till den önskvärda utjämningen av veterinärkostnaderna. För att överhuvudtaget hålla veterinärkostnaderna nere bör veterinärernas resor planeras så, att största möjliga antal förrättningar kan medhinnas under en resa. Givetvis får dock icke detta intresse av väl planerade resor lägga hinder i vägen för att veterinären skyndsamt infinner sig till en gård, där akut sjukdomsfall bland djuren inträffat, som kräver omedelbart ingripande från hans sida.

En blivande utredning bör också undersöka frågan om att tilldela kommunerna statsbidrag för uppförande av tjänstebostäder åt veterinärerna. Med nu rådande brist på bostäder och höga byggnadskostnader är det ofta förenat med svårigheter för kommunerna att ordna bostad åt distriktsveterinärerna. I vissa fall har veterinären icke kunnat erhålla bostad inom distriktet utan tvingats bosätta sig utom detta. Härigenom har resekostnaderna ökat, vilket blivit ytterligare en belastning för djurägarna. Svårigheterna att ordna bostad har också medfört svårigheter att få veterinär-tjänsterna besatta i sådana distrikt, där tjänstebostad icke funnits.

Med anledning av vad sålunda anförts får vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t begära utredning om kostnaderna för veterinärvården, däri inbegripet frågan om statsbidrag till kommuner för byggande av tjänstebostäder för veterinärerna enligt de riktlinjer och de syftemål, som ovan angivits.

Stockholm den 27 januari 1953.

Karl Andersson
i Björkäng.

Per Persson
i Norrby.

Rob. L. Jansson
i Aspeboda.

Harald Larsson
i Hedenäset.

C. O. Carlsson
i Bakeröd.